

naš pschihadža. Runjež je do naš saschoł, jako tschezeńska woda naše czoło maczesche, runjež bmy jemu wutrobine durje wotewrili, jako naš psched woltarjom konfirmirowachu, runjež bmy hižo něotre hody bwjeczili, hdžež bmy jemu wješeli do woczow pohladali, dha tola, kaž je njebieske błónzo naš hižo wjele lět hrěło a tola nam kóžde lube ranje s nowa sašo sžadža a na tschidłomaj rańschich serjom k nam thwata a nam do domu bweći, šo tež Khrystuš k nam kóždy advent s nowa bliži a nam do wutrobny stupa, šo by šo pschezo hlubje nam do dusche a žiwjenja sarył a w naš skónčnje s jenicžkim knjesom byl. Šbóžny kóždy, kiž wscho na boš sestorka, sčtož by tutemu hoščeje wobarało, šbóžny kóždy, kiž jemu we wutrobje wostacž dawa, nutrnje na njeho pošluchajo kaž Marja a s lubošču jemu błužo kaž Martha! Š temu požohnuj nam Bóh wschón tón lětuschi adventski čas!

Khrystuš pschihadža k nam.

1. Kaš šebi pucž k nam hotuje.
2. Kaš mamy jeho witacž.

1. Kaš šebi pucž k nam hotuje. Mala cžrjódka šo k Jerusalemej bliži. Šsu to pucžowarjo, kiž chzedža do bwjateho města na bwjedžen. Nichtó jich dale kęžbu nima. Hdžež bychu psches wješ cžahnyli abo hdžež by jim něchtó napschecžimo pschischoł abo jich psche cžahnył, dha bychu lědma na nich pohladali. Tęzi pucžowarjo bęchu wschat wschitžy — wjelez móžesche šebi cžłowške wóczko wothladacž — mužojo niškeho pothoda. A sčto dha šo rad pola thudeho sčtaji! A tola, tak dolho kaž Jerusalem stejesche a šo jeho bęle murje a tšęhi do kraja bkschczachu kaž kčęjaze sčtomny s hory do hlubokého doła, njeje šo ženje městu tajki wošebny hošcž bližik, kaž tehdy. Ščto bę Arabijska kralowa w šwojej psche abo Nebukadnezar je šwojej mozu psched nim! Pschetož tehdy cžehnesche Knjes njebiesow a semje, Khrystuš, blybjeny Mešias, k šwojemu městu. Wjožy krocž bę hižom tam byl. Tehdy, jako jeho stary Simeon na šwojej ruzny wša a šebi potom šam